

Branie

Je luistert naar Silent surrendered, gecomponeerd door Margaret Rizza.

Heer, in de stilte van deze ontluikende morgen

verzoek ik om vrede, wijsheid en kracht.

Ik wil vandaag de wereld zien met liefdevolle ogen,

geduldig zijn, begrijpend, wijs en zacht.

Zonder te oordelen naar de schijn, uw kinderen te zien zoals U zelf ze ziet, en zo alleen het goede in ieder te zoeken.

De lezing is uit het Evangelie volgens Lucas, hoofdstuk 6, vanaf vers 6.

Wat Jezus bij deze gelegenheid in de synagoge ook zei: zijn gehoor was grotendeels wantrouwig. Bewust keken ze uit naar iets wat ze tegen Hem konden gebruiken. Hoe reageert Jezus op deze vijandige houding?

Hij had het kunnen vermijden door de synagoge te verlaten, maar dat deed Hij niet. Hoe komt zijn reactie bij je over? Vind je bijvoorbeeld dat Hij braniechtig zelfbewust was? Of was het moed dat Hem dreef?

De situatie waarin ons Jezus beschreven wordt, lijkt wel een beetje op situaties waarin ik mezelf soms bevind. Is er iets dat me over Jezus' houding opvalt, en dat ik me zou willen herinneren, zodat het me zou helpen op de juiste manier te reageren in een dergelijke situatie?

Als je opnieuw luistert naar de voorgelezen passage, let er dan op, hoe Jezus zich opstelt ten opzichte van een persoon die moeilijk zit. De machtsstrijd waar de meeste aanwezigen in verwickeld zijn maakt, dat de invalide man niet het respect krijgt waar hij als individu recht op heeft, en maakt hem alleen maar tot een werktuig van hun ambitie. Maar juist hij is de persoon die door Jezus wordt geholpen. Merk op hoe zeer dit de toeschouwers prikkelt en woedend maakt.

Zijn er in je eigen leven wellicht situaties, waar er over mensen gemakkelijk heen gekeken wordt? En is het nu voor jou wellicht mogelijk om aan God eenvoudig en met je eigen woorden te vragen om de genade, dat je je bewust wordt van hun situatie, zodat je op hen kunt reageren vanuit de houding die Jezus kenmerkte?